

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w S.

przeciwko C. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 24 listopada 2020 r., sygn. akt VII AGa 62/20,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
S. na rzecz C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
kwotę 6.250 (sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie po rozpoznaniu sprawy z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przeciwko C. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zapłatę, na skutek apelacji Powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 7 listopada 2018 r. oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach instancji odwoławczej.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosła Powódka, zaskarżając orzeczenie Sądu II instancji w całości, i wnosząc o uchylenie wyroku Sądu

Apelacyjnego w Warszawie w całości i orzeczenie co do istoty sprawy wraz z kosztami postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach całości postępowania według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach całości postępowania według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Powódka wskazała występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Pozwana wniosła o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania oraz o orzeczenie o kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżąca wskazała przesłanki z art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi.

Na wstępie należy przypomnieć, że zarówno wniosek, jak i jego uzasadnienie, stanowią odrębne części (elementy konstrukcyjne) skargi kasacyjnej, zaś Sąd Najwyższy na etapie rozpoznania wniosku o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania dokonuje oceny jedynie zaistnienia przesłanek wniosku i argumentacji juredycznej go uzasadniającej. Z tej przyczyny nie jest wystarczające odesłanie przez skarżącego do motywów uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które samodzielnie i odrębnie są oceniane w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 5 września 2008 roku, sygn. akt I CZ 64/08, 19 grudnia 2001 roku, sygn. akt IV CZ 200/01, 9 czerwca 2008 roku, sygn. akt II UK 37/08).

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie nie spełnia tego wymagania. Skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na podniesione naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, tj. iż Sąd Apelacyjny, rozstrzygając sprawę, dokonał w praktyce błędnej interpretacji art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 r., poz. 1233), co doprowadziło do stwierdzenia, że w sprawie nie naruszono wyrażonej w tym przepisie normy (nie dopuszczono się czynu nieuczciwej konkurencji). Mimo bowiem trafnego powołania się na orzecznictwo wskazujące na konieczność badania natury relacji stron i faktycznego charakteru opłat określanych jako rabaty posprzedażowe, Sąd nie objął ich zakresem swojej analizy. W konsekwencji w sprawie nie zostały prawidłowo

zbadane przesłanki zastosowania art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. W rzeczywistości Skarżąca nie wskazała przepisów prawa procesowego i prawa materialnego, których „oczywiste” naruszenie uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Co więcej uzasadnienie wniosku w tym zakresie jest ogólnikowe i nie prezentuje argumentacji dla poparcia tezy o widocznym *prima vista* naruszeniu prawa przy ferowaniu wyroku przez Sąd II instancji.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., sygn. akt II UK 363/09 i z 12 marca 2010r., sygn. akt II UK 400/09).

Skarżąca wskazała, że zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii, czy dla potrzeb rozstrzygnięcia sporu w przedmiocie dopuszczenia się czynu nieuczciwej konkurencji określonego w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, dopuszczalne jest oparcie tego rodzaju rozstrzygnięcia na ocenie szablonu umowy dokonanej dla potrzeb innej sprawy. Chodzi zatem o stosowanie podobnej zasady jak w przeszłości do wzorców umownych stosowanych w obrocie z konsumentem. Skarżąca nie sformułowała konkretnego istotnego zagadnienia prawnego w sensie normatywnym, zwróciła uwagę na problem stosowania „precedensu” przez Sąd drugiej instancji w sytuacji, gdy Sąd ten odniósł się do ustabilizowanej linii orzeczniczej w danych okolicznościach. W uchwale z 18 listopada 2015 r., (sygn. akt II CZP 73/15) Sąd

Najwyższy przesądził, że w stosunkach handlowych między nabywcą prowadzącym sieć sklepów a dostawcą nie jest wyłączone uznanie zastrzeżonej w umowie premii pieniężnej uzależnionej od wielkości obrotów za rabat posprzedażowy niestanowiący opłaty przewidzianej w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Nadmienić należy, że występuje tu swoista niekoherentność przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż nie jest możliwe jednoczesne twierdzenie, że skarga kasacyjna winna być przyjęta z uwagi na występowanie istotnego zagadnienia prawnego i jednocześnie w tym samym zakresie naruszenie tego przepisu miałoby być oczywiste.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 9 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904), które to przepisy stanowią konkretyzację norm konstytucyjnych, Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21, zaś w zakresie skuteczności wstrzymania („zawieszenia stosowania”) przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., sygn. P 7/20 (OTK ZU nr A/2021, poz. 49). Tym samym Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do niestosowania w niniejszej sprawie art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym stosownie do pkt 1 lit. d postanowienia Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-204/21 R

Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (ECLI:EU:C:2021:593). Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982. Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę, zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201).

[as]